

Introducere

Se spune că un ateu, care întreaga lui viață a râs de Dumnezeu, de înviere, de iad și de rai, a pus să i se facă un cavou din beton armat pentru ca – dacă va fi totuși o înviere – nimic să nu poată intra și, mai ales, nimic să nu poată ieși din cavoul său. Zâmbetul lui Dumnezeu în fața nebuniei celui care-L sfida a fost o biată ghindă căzută de pe cizmele celor care turnau betonul cavoului. Viața din ghinda încolțită s-a strecurat printre crăpăturile betonului și, nu după mult timp, întregul cavou a fost despicat de tulpina stejarului.

Toți stăm uimiți în fața puterii vieții. Forța ei ne copleșește când o vedem lucrând în plăpândul fir de lăcrămioară ce străpunge asfaltul sau când ascultăm trosnetul pereților cavoului celui îngâmfat care se pregătea să sfideze învierea din morți.

Cei care cred că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu – ne spune Ioan în evanghelia sa – au viața în Numele Lui, și încă viață din belșug. Să fie oare vorba de o viață ca aceea din tulpina de stejar? Cu siguranță că nu ne putem opri doar la nivelul fizic. Încă în primul capitol el ne spune că aceia care cred în Hristos au primit „dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge”, adică nu în chip firesc, ci din Dumnezeu. Dar oare viața ar putea fi considerată o putere...?

Noi am auzit de Dumnezeu și „credem” în Isus Hristos. Nu este însă prea greu să recunoaștem că ar mai încapa puțină viață în „creștinismul” nostru, mai ales atunci când afirmăm că viața este putere lăuntrică. Ne lipsește puterea de a renunța la noi înșine în favoarea celuiilalt; puterea de stăpânire atunci când suntem provocați; puterea de a rămâne smeriți atunci când suntem lăudați; puterea de a dăruia atunci când suntem ispitiți să cerem; puterea de a răbda atunci când trecem prin greutăți; puterea de a vorbi de bine atunci când suntem vorbiți de rău; puterea de a întoarce celălalt obraz atunci când suntem palmuiți și scuipați pe nedrept; puterea de a sta liniștiți în fața morții, pentru că știm de unde am venit și unde ne ducem.

Scopul și relevanța cărții

„Secolul XXI va fi religios, sau nu va fi deloc”, spunea André Malraux. Acum, că am pășit în el, putem afirma că din tot ce se conturează la orizont, vedem și înțelegem că el va fi mai religios decât s-ar fi gândit cineva cu câțiva ani în urmă. Aceasta înseamnă că oamenii de pe planeta noastră caută viața. Dar chiar dacă punctul focal al căutărilor noastre este viața, trebuie să înțelegem că viața pe care o trăim este pe măsura „hristosului” în care credem, ne spune sfântul apostol Ioan prin mesajul evangheliei lui.

Într-o lume a cererii și ofertei, ori de câte ori se caută ceva, se vor găsi cei care să ofere o soluție. Ca pe vremea lui Ioan, și astăzi au ieșit mulți preținși „hristoși” care ne oferă „viața din belșug” după care tânjim. Dar dacă viața este pe măsura „hristosului” în care credem, atunci este vital să aflăm care este adevăratul Hristos.

Ca și atunci, și astăzi profilul adevăratului Hristos a început să se șteargă până și în bisericile noastre, deși le numim creștine. Ca și atunci, și astăzi viața mai marilor norodului și a mai marilor bisericii dovedește că Hristosul în care credem s-a împușinat sau a fost schimbat cu alți hristoși, mai „comozi” sau mai „potrivți” zilelor pe care le trăim. Ca și atunci, și astăzi suntem atât de îndrăgostiți de tradițiile noastre, de datinile noastre strămoșești, încât dacă Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ar apărea între noi în persoană, aruncând o provocare tradițiilor noastre, am prefera să-L răstignim ca să nu ne tulbure obiceiurile.

Ar fi timpul să luăm hristosul în care credem și să-l verificăm în lumina Scripturilor. Truda noastră ar fi irelevantă dacă oricare dintre pretenșii hristoși ne-ar putea oferi viața. Însă apostolul Ioan ne spune că viața este numai în Unul singur (vezi Ioan 1:4; 14:6). Pe Acela trebuie să ajungem să-L cunoaștem. În El trebuie să credem, pentru ca viața Lui să devină și viața noastră.

În puține cărți ale Bibliei scopul autorului este afirmat în mod direct și explicit. *Evanghelia după Ioan* intră în această categorie: „Isus a făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta” – spune Ioan. „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:30–31). Iar pentru că *Evanghelia după Ioan* conține o astfel de afirmație de scop, aceasta ar putea constitui poarta pe care să intrăm pentru a studia și pentru a înțelege cartea.

Citind cu atenție afirmația sa de scop, deducem că în evanghelie vom găsi răspunsuri la câteva întrebări:

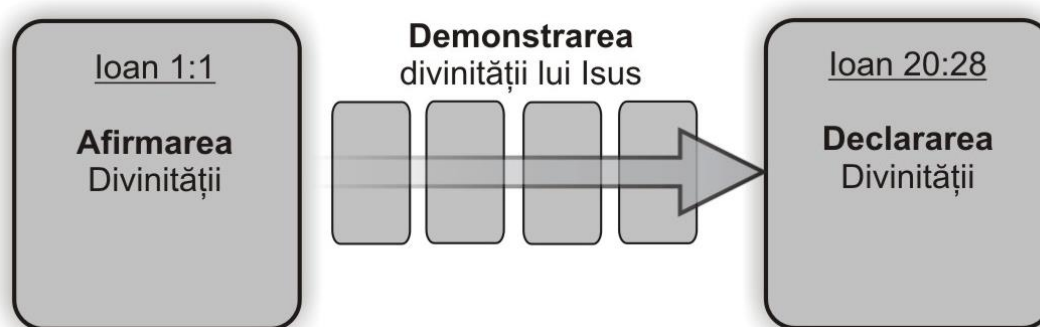
- ◆ De ce Isus, omul născut din fecioara Maria pe vremea împăratului roman Tiberiu, și răstignit la ordinul procuratorului roman Pilat din Pont, și nu altcineva, este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu?
- ◆ Ce înseamnă să ai viață din belșug?
- ◆ De ce această viață este numai în Hristos și de ce o poți avea numai crezând în El?
- ◆ Ce înseamnă să crezi și de ce nu orice credință duce la viață?

Pe lângă un răspuns la aceste întrebări, prin studierea acestei evanghelii vom fi ajutați să înțelegem o serie de aspecte extrem de relevante pentru Biserica zilelor noastre:

- ◆ ce anume din noi și ce anume din tradiția noastră face ca, în pofida semnelor evidente ale dumnezeirii Lui, să-L respingem pe Hristosul care Se apropie de noi;
- ◆ care sunt tiparele false din biserica zilelor noastre care împiedică prezența și manifestarea vieții din belșug;
- ◆ care sunt hristoșii mincinoși care ni se oferă și care ne duc în rătăcire la acest început de secol al XXI-lea;
- ◆ faptul că, umblând mai mult după slava pe care ne-o dăm unii altora decât după slava lui Dumnezeu, nu vedem lucrările pe care Dumnezeu le face azi printre noi și ne opunem planurilor Lui;
- ◆ faptul că încăpățânarea oarbă de a așeza datinile omenești ale sistemului nostru religios deasupra adevărilor clare ale Scripturii ne aseamănă cu fariseii din vremea Domnului Isus, punându-ne în pericolul de a le împărtăși soarta.

Structura cărții

Evanghelia începe cu *afirmarea divinității lui Hristos*: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (1:1), și se termină cu *declarația* lui Toma care atribuie lui Isus din Nazaret divinitatea pe care a afirmat-o Ioan încă din primul verset al evangheliei lui: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” (20:28). Între aceste două extreme ale cărții, Ioan așază cu grijă conținutul evangheliei sale ca pe o demonstrație care să aibă puterea să transforme în inima cititorilor săi afirmația într-o declarație asemănătoare cu a lui Toma (vezi schema de mai jos).

Prin urmare, structura evangheliei respectă scopul cu care a fost scrisă: „lucrurile acestea [conținutul evangheliei] au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu [cu alte cuvinte, pentru ca afirmația divinității lui Isus Hristos să devină o declarație personală a fiecărei persoane care citește evanghelia]; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (20:31).

Concepte majore din prima parte a Evangheliei

Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu, singurul care Îl putea face cunoscut pe Tatăl (1:1–18), S-a întrupat, devenind Mielul lui Dumnezeu, Mesia cel așteptat (1:19–51). Venirea Lui era absolut vitală pentru că Vechiul Legământ nu putea să realizeze curățirea care să permită omului întoarcerea în prezența lui Dumnezeu (2:1–25). Doar cei care vor crede în El vor fi eliberați de păcat și vor ajunge la Viață, prin nașterea din nou operată de Duhul Sfânt (3:1–36). Această ofertă Dumnezeu o face tuturor – inclusiv neamurilor (4:1-54) – celor dispuși:

- ◆ să renunțe la tradițiile lor și la tiparele religioase greșite (5:1–47);
- ◆ „să mănânce trupul Lui” și „să bea sângele Lui”, adică să facă lucrările lui Dumnezeu (6:1–71);
- ◆ să recunoască în Isus izvorul apei vii, adică pe Dătătorul Duhului Sfânt (7:1–53);
- ◆ să își lase ochii vindecați de Isus pentru a nu rămâne în orbirea spirituală în care se află toți cei care îl resping (8:1–9:41) și
- ◆ să Îl urmeze până la capăt pe Isus, Adevăratul Păstor, care a intrat pe Ușa Scripturilor devenind El Însuși Ușa spre viață pentru toți cei care cred în El (10:1–42).

Astfel, toți cei care acceptă oferta lui Dumnezeu vor trece de la moarte la viață, fiindcă Isus Hristos este Învierea și Viața (11:1–46).

Concepte majore din a doua parte a Evangheliei

Isus Se apropia de finalul lucrării Sale publice. A spus tot ce a avut de spus. Și-a revelat identitatea. Acum Se pregătea de moarte. În contextul în care cei din jurul Său așteptau un Mesia eliberator, El Se pregătea să fie un Miel junghiat (11:47–12:50). Cum arată viața pe care o oferă un *astfel* de Hristos?

Poate că și ucenicii se frământau cu această întrebare. Și de aceea Isus, în camera de sus, zugrăvește înaintea ochilor lor caracteristicile vieții pe care o oferă El:

- ◆ Adevărata viață are la bază dezbrăcarea de Sine și slujirea celorlalți (13:1–38).
- ◆ Adevărata viață trebuie trăită în ascultare de Dumnezeu. Isus a dovedit acest lucru. El a trăit cu adevărat după principiul din Ioan 4:34 – „mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis” (14:1–31).

- ◆ Adevărata viață trebuie să aducă roade. Nimeni nu poate păstra viața aceasta ascunsă. Ea trebuie împărtășită și cu alții (15:1–17).
- ◆ Nu toți vor accepta adevărata viață. Mai mult, cei împotriviți îi vor prigoni pe cei care cred în Isus Hristos. Dar, prin puterea Duhului Sfânt, cei ce cred sunt chemați să fie o mărturie indiferent de circumstanțele în care se află (15:18–16:4).
- ◆ Adevărata viață nu poate fi trăită prin propriile forțe. Nici ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, și nici mărturisirea Lui în fața oamenilor nu sunt posibile fără ajutorul Duhului Sfânt. El a fost dat tocmai ca să ne împuternicească, să ne energizeze pentru a putea trăi adevărata viață (16:5–33).
- ◆ În concluzie, noi suntem chemați să transformăm fiecare situație din viața noastră într-o ocazie de cunoaștere și de glorie a lui Dumnezeu (17:1–26).

După ce a terminat de spus aceste lucruri, Isus Și-a dovedit ascultarea față de Dumnezeu până la capăt, lăsându-Se prins și răstignit. Dar adevărata viață nu poate fi ținută de lanțurile morții. La fel ca firul de iarbă care străpunge asfaltul, viața lui Isus a învins moartea. Prin învierea Lui, El a făcut posibilă și învierea noastră (18:1–20:31).

Ioan își încheie evanghelia aducându-ne aminte că cei care au înțeles cine este Isus și au crezut în El își vor dedica întreaga viață slujirii Lui (21:1–25).